Я завжди був з нею, а Вона зі мною. Відколи пам’ятаю себе, мене супроводжали її очі, її ніжні руки, її теплий, животворний подих.

Я сам був її породженням, її вередливим дитям. Але Вона була дуже лагідною, терпеливою і покірно зносила мою жорстокість.

Минав час. Я зростав у затишній домівці, не знаючи навколишнього світу, не знаючи небезпек, перешкод, труднощів. Я часто запитував її:

— Що там за стінами будівлі, де ми живемо?

— Зачекай, — тихо говорила Вона, — виростеш, прийде час...

— Але я хочу знати!

— Май терпіння. Я поведу тебе по всьому світу. Я покажу тобі найкращі плоди свого Саду.

— Я хочу сам.

Відчувши в себе могутні сили, я повстав супроти її ласкавої турботи. Вона не образилась, але тихо, сумно запитала:

— Ти бажаєш залишитись на самоті, синку? Мені краще піти?

— Іди! — з викликом сказав я. — Я хочу бути сам. Я вже давно не дитина. Мені образливе твоє невпинне піклування!

І Вона пішла, кинувши на прощання довгий і болісний погляд, сповнений великою любов’ю.

Я залишився сам.

— Вільний! — закричав я, гасаючи по своєму притулку.

— Вільний! Робитиму, що захочу! І вийду в неосяжний світ!

А він давно манив мене — той чарівний, дивний, таємничий світ, що ввижався за вікном. Я стрімголов кинувся туди, зупинився на порозі, засліплений Безмежністю.

Серце моє стислося жахом. В душі прокотився страх. Я згадав її, згадав затишний куточок, де виростав під її пестливим поглядом. Я повернувся назад, щоб заховатись у свій чарівний притулок, але він зник.

Мене оточувала Безмежність.

— Де ти? — закричав я у відчаї. — Де ти, повернися! Я буду слухатись тебе, я не порушу твого бажання...

Відповіді не було.

Тільки пуста луна котилася в просторі. А десь далеко на обрії маячила якась постать. То Вона! Треба догнати її.

Я стрімголов кинувся туди. Наступила ніч. Я втомився. Постать загубилася в пітьмі. Повіяв холодний вітер. Насувалася гроза. Заблищали блискавиці. Гримнули громи.

Я впав навколішки, прохаючи пощади. Ніхто не відповідав. Лише громи глузливо-грізно гримотіли в Безмежжі.

Недалеко горів ліс. Звідти несло теплом. Насмілившись, я вихопив з вогню палаючу галузку, розвів багаття. Відблиски його вихопили з пітьми знайомий силует.

Радісно скрикнувши, я кинувся туди і розчаровано зупинився. То був якийсь грубий кам’яний ідол... Настав світанок. Я вирушив знову на розшуки. Ноги мої були побиті камінням. Я спіймав дикого гоо, що щипав травку на галявині, і верхи на ньому поїхав далі.

Минали дні. Часто мені ввижалася рідна постать на обрії. Я доганяв її, але то була не Вона. То була її облудна подоба.

Минуло багато часу. Я знемагав у пошуках. І ось одного разу гоо домчав мене до великого міста. Там я побачив вогняного дракона, що котився по металевій дорозі. Я пересів на нього. І захоплено їхав на ньому довго-довго. Куди мене віз вогняний дракон — я не знаю. Мені подобалась швидка їзда, миготіння дерев мимо путі.

Та ось одного разу я згадав про свої пошуки... і з подивом відчув, що я забув, яке в Неї обличчя...

"Потім знайду, — подумав я. — Тут такі чудеса, а Вона нікуди не втече!"

З вогняного дракона пересів я на безшумну машину. З неї на металевого птаха. Він підняв мене над світом, і незміряна гордість опанувала мою свідомість.

Я володар! Я лечу, куди захочу! Мені підкоряються стихії! Саме сонце стане служити мені! Ця думка з’явилася в мені, розрослася, стала невмолимим бажанням.

Я пересів на космічний корабель. Я помчав у зоряний простір. Побував на тисячах планет. Я змужнів, помудрішав, знайшов біля далеких зірок ближніх своїх.

І все ж таки чогось не вистачало мені. Вечорами, відпочиваючи в далеких світах, в казкових світах, я намагався згадати щось. Що саме? Що?

Пливло дитяче марево, солодко стискалося серце... і все зникало.

Минали великі віки. Я розкраяв Безмежність. Пізнав матерію до найглибших глибин. І, сівши на краю Безмежності, я заплакав:

— Де ти, Істино?

Я помацав обличчя своє. Воно було старечим, шорстким. Поглянув на руки — вони скидались на землю. В безодні свідомості майнув далекий спогад. Я — дитина, і наді мною чарівні, рідні очі...

— Згадав! — закричав я на весь Космос. — Згадав!

Я покинув Безмежність і помчав назад. Серце ожило. Забилося схвильовано і юно. Я не там шукав! Я тепер маю безмежні сили. Я пролечу Всесвіт. Я знайду Тебе! Чуєш? Я хочу бути дитиною, хочу очистити кору гордині і самозвеличення!

Я кличу Тебе, жду, відкриваю змучене серце! Воно втомилося від невпинних шукань, воно бажає єдиного щастя! І те щастя — Ти!